

I brána

Toľko hviezd!

Teraz by mohla jedna spadnúť! Chytila by som sa za ruku a niečo si zažalala.

Spadne slnečník. Slnečníky neskladajú ani v noci. Aj cez deň tu všade svietia neónové svetlá. V pozadí hrá mužská krajina.

Aj teraz musím trocha stíšiť basy, ktoré sa derú dopredu, aby podkladali nálady. V počúvaní sú tu všetci bezohľadní, a to ako vibrujú v dievčatách, je jednoducho trúfale. Moje problémy sa redukujú na to, prečo existujú rôzne názvy pre tie isté veci.

Kde sa dá zohnať čínsky hodváb.

Ako prejsť hudbou s ľahkosťou plaču.

Mám strach z toho, že ceny budú príliš vysoké a raz budeme musieť sedieť v prachu.

V podzemí si chlapci budujú bunkre, ktoré nazývajú nahrávacími štúdiami. Skúšajú tam stále tie isté podoby.

Názvy svojich kapiel odvodzujú od ročných období, tým stále veria. Ale túžia sa oslobodiť od túžby a od cynizmu, ktorým predstierajú, že im tá posadnutosť nevaďí.

Nezahráli sme nič. Oni nevedeli, na čo by sa ma tak mali opýtať, a ja som nevedela, ako hovoriť o hraní, tak sme to rozpustili.

Jeden z nich povedal iba, dobrá košela.

A teraz si narýchlo rozdelili svoje úlohy a hrajú. Keď si jeden z nich odskočí, môžem si na čas vymedzený potrebou druhého zahrať aj ja.

Nepôjdeš na drink, opýtam sa chlapca, čo hovoril o mojej košeli.

Prstom zatuká na fľašu a povie, že drink už má.

Je to dobré?

Pozerá do prázdnej fľaše a povie, neviem, skús.

Zdá sa, že sa ani nezhovára so mnou, aj keď celý čas hovorí o stretnutí. Hudobne sa stretnúť. Hovorí o rešpekte. Konce viet zahadzuje spolu s ohorkami pod nohy.

Nikdy takto nepremýšľam o hudbe. Neviem, čo na to povedať.

Naozaj, opýtam sa, na čo definitívne odchádza.

Potom tam už iba postávam, ako nejaký kľúčový svedok. V hlave nemám žiaden priestor pre otázky. Žiaden priestor.

Viem, čo mi odpovieš, ale aj tak sa opýtam, zakričí Veľký Jesenský, ktorého si v Klube všetci vážia.

Cigaretu?

Jesenský hovorí malému kruhu o spravodlivosti.

Skúšam sa pretlačiť k dverám. Jesenského kruh narastá.

Demokratický kompromis, povie Veľký Jesenský. Dostaneš tri voľné týždne, odpracuješ jeden. Je v tom chlast, hudba, cestovanie. Jesenský vetu dvakrát zopakuje.

Od baru sa zasmeje dievča. Má flitre na tričku, kto sa na ne pozrie, ten oslepne. Hovorí si Cárovná.

Tak kvôli čomu vstaneš z postele? Jesenský sa dvíha zo stoličky, akoby vyzýval niekoho do súboja, niekoho, na koho si neskôr nespomenie.

Ten chlapec tam stojí s prilbou v ruke. Kľáči pred ním Cárovná. Jej vlasy sústredené tak ako jej hlas. Striedavo mu prehmatáva pravé a ľavé koleno, pýta sa, tu alebo tu. V jej hlase je niečo sesterské. Chlapec nič nevraví, ale spôsob, akým drží prilbu mi hovorí, že nejde o nič vážne. Je zachytená o jeho malíček.

Premýšľam nad tým, kedy budem cestovať. Na krátky okamih.
Je to sľubné a prekvapujúce ako nová destinácia.

A kto bude viesť vojny?

Si ako z filmu, Jesenský sa ani nepohne. Aj tvoja tvár.

To som už počul, chlapcov hlas je nenútený, zopakuje, kto by
viedol vojny?

Predsa vždy niekto iný, Veľký Jesenský pred nami zakrúži prs-
tom.

Ale vojna nie je hra.

Ved' práve, zasmeje sa Veľký Jesenský a pritiahne si k sebe
tanier plný jedla a s ním aj tieň tela čašníčky, ktorá ho prináša.

Tak to je všetko, čo nám k tomu povieš?

Otočím sa, ale on sa otočí tiež. Uvidím len jeho krátky rukáv,
je zima. A prilbu na pulte.

Veľký Jesenský však nepočuje, odnáša tanier spolu s čašníč-
kou, pridíža sa jej laktá. Pozriem sa na Jesenského, akoby som
zopakovala práve položenú otázku, a on povie, pozri na tú
rímsku tvár, a čašníčka povie, jeho si nevšímaj, on narozprá-
va kadečo, pričom rovno pred našimi očami dramaticky vy-
tieria pult, zatiaľ čo ja mu ponúkam svoju tvár a nevidím, čo sa
deje okolo. Jesenský na chvíľu privrie oči a reže nimi moju tvár
v nových uhloch, akoby ma porcioval pre tohto chlapca. Otočím
sa a poviem, že to už bolo priveľa. Akoby som hovorila príbeh,
ktorý sa stal dávno.

Ale prečo, zastaví ma ten chlapec, keď sa tak na teba pozriem,
je to tak, máš rímsku tvár, jeho prsty na perách, keď si prikladá
cigaretu vo víťaznom večku, akoby ho tam preňho niekto zabudol.

Poviem, že chcem späť svoju tvár.

A on mi vysvetľuje svoju teóriu o šípe, ktorý tebou prejde ako vzduchom, sedí pritom vzpriamene a v jeho svaloch sa natahuje a uvoľňuje tetiva.

Skús si obliecť tógu a uvidieť sa v zrkadle.

Obliekam sa do nej v saune, zasmejem sa, a keď sa v tej saune uvidím, prídem na to, že som sa v tom cítila vždy akosi ozajstne, nie ako niekto doma.

Tú plachtu nosím hrdo, poviem.

Ako ozajstnú tógu, smeje sa.

Ako ozajstnú tógu, zopakujem jeho smiech.

Tak vidíš, povie po chvíli, veď ty to vlastne vieš.

A potom povie, že už dlho nevidel takúto tvár.

V tej chvíli zo mňa padá plachta, on sa odvráti, mizne z neho pritom čosi filmové a ja na okamih uvidím tvár, akú vo filme nikdy neuvidíš. Hovorí, že je tu dnes celkom náhodou.

Aj ja si tak pripadáam, vravím spôsobom, ktorý môže znamenať koniec konverzácie, čo rešpektuje, takže až po malej chvíli mi porozpráva historku o tom, ako mu volal známy, že potrebuje pomoc, a on si povedal, a fakt nevie prečo, nastaví ruku niekomu, kto prechádza okolo a vskutku srdečne ju stisne, že určite pôjde o bitku a nevie sa toho pocitu zbaviť celý večer. Nakoniec uhasí cigaretu, akoby zahládza všetky stopy.

Tak to máš na dlhšie.

Niečo sa už opakuje, povie a neprestáva hľadiť na tie iné miesta.

A ty? opýta sa a je jasné, že toto je chlapec, ktorý sa vždy opýta na druhého a zazdá sa mi, že práve jemu toto môžem povedať, tak hovorím o hudbe a o tom, ako sa jej vzdávam, ako o ňu

musím prísť, o nejakú jej predstavu a mám pocit, že vie, o čom vravím, lebo ma celkom prebodáva nejakým neznámym šípom a ja presne pocítim, aké to je prichádzať o hudbu a ešte o niečo viac.

Vracia sa Veľký Jesenský s ďalším pivom a hovorí, dobre sa pýtaš, len či vieš, kam svojimi otázkami mieriš.

O vážnych veciach, hovorí, často vieme len, že sú vážne, nič viac. To stačí nie?

Zober si hlad, povie Jesenský. Máš zápalky?

A on posúva zápalky po stole, akoby hral partiu šachu. Spomeniem si na chuť vody z kaluže, chutí ako kostolná lavica, možno sú to pigmenty, jej farba alebo minerály. Vraciam do misky oriešky, tu nedokážem jesť.

Vysvetlím im celú otcovu prax návratu k stredovekým pustovníckym praktikám, zberu žaludov a púpavových listov. Žihľavových bažín, ktoré sa ti dostanú do žíl. Semienok, vďaka ktorým sa naučíš lietať. A brezových púčikov. Ak ich budeš jesť, tak ako jelene, budeš rovnako rýchly.

Pozorne ma počúva, Veľký Jesenský sa vytratil, možno preto, že tak pozorne počúva. Keď skončím, nadvihne rýchlo obrus a pozrie sa pod stôl, akoby sa potreboval uistiť, že som stále tam. Opýta sa ma, prečo netancujem, je tak blízko, že nerozoznávam jeho tvár.

Ukážem mu opuchnutý členok.

Prenesie mi stoličku, tancujem na nej.

Is this a music, kričím, keď sa k nám hudba dostane tak blízko, že podmyje všetko okolo seba.

Jeho, *Oh, yeah*, zrazu znie, akoby sme sa kĺzali po vlnách mora.

Vlna ma vyplaví vysoko, pokúšam sa vstať. Podá mi ruku. Pre-sakuje tu iný čas, možno potreba byť vo výhode? Nohu si obalím do kabelky, spočíva tam v morskej pene.

Nieko od baru ho zavolá, naznačí, že nechce hovoriť.

Ale ste to vy, nie, opýta sa cudzí muž.

Kývne hlavou na znak súhlasu a privrie oči. Cudzí muž na moje prekvapenie mizne.

Zacítim stisk jeho zubov. Rebrá radiátora ma hrejú ako rebrá zvieratá.

Keď vytiahne opasok, udržiava ho vždy v horizonte, pomyslím si, tak ako svoj pohľad, nikdy veci nestráca zo zreteľa. Ako na tej fotke, ktorú urobil ktosi z predného sedadla nejakej kraksne. Cárovná je otočená chrbtom, ale je jasné, že sa zabáva. V diaľke na horizonte sú jeho sny.

Neviem, či počuje, čo vravím, lebo ma nachádza pohľadom a potom ešte raz, čo ho celkom prekvapí. *Double check*, dvojité kontrola. Čoho? Schopností, možností, vôle vytrvať?

Jeho dlhý pohľad, ktorý ma vyzýva, len neviem k čomu, ale to by mal snáď vedieť on alebo nie? Ale on sa už znova s niekým hlučne baví, až príliš hlučne. Vidím ho, ako stojí v mierne bezradnom kruhu, bezradnosť zmenšovaním mizne, až zmizne úplne. Zostáva sám.

Ten pohľad je znova tu a treba sa s ním konfrontovať. Na okno zakreslím malý kruh.

Je to pohľad bez úskokov, bez nárokov, bez zábran. Tempo jeho vlasov voľne padá a s ním sa niečo v mojej blízkosti zosunie.

Zdvihne mi kabelku, prejde jej rúčkami, akoby to boli dámske ramienka, a položí mi ju na rameno. V tej hudbe všetci bežia, napadne mi, ale najrýchlejšie členovia kapely. Neodídem.

Odteraz to zariadi tak, aby existoval akýsi mýtický trojuholník. Nikdy ho neuvidím bez toho, aby som neotočila hlavou. Vždy mi postaví pred tvár niekoho, kto sa bude dívať namiesto neho. Iba keď sa na mňa pritlačí chlapec z baru, stojí celkom v zornom uhle, rovno pred mnou. Vidím ho len od pásu dole. Stojí tak, ako stoja muži, keď čakajú na rozsudok.

Našla som si more vo fľaši od piva, je rozbúrené a spenené. Zahúkala som do hrdla na znak, že prechádzam panenskými vodami.

Prstami som pozbierala črepy ako vlasy z podlahy. Pozeral na mňa dlho, prekvapený, akoby našiel spojenca. Naklonil sa nado mňa, aby utrel rozliate pivo z mojich stehien. Akoby to nebolo zbytočné.

Na chvíľu som pocítila sladkosť jablčného džúsu.

Na záchode som si pustila horúcu vodu, objala ma aj zrkadlo. Neujdeš mu, povedala Cárovná.